

imidlertid, at den ærede Minister har ikke mindste Bevis for, at der var Enighed til alle Sider. Det er muligt, at en Ordfører i et ganske andet Udvalg end Finansudvalget enten privat eller i Udvalget har udtalt noget saadant, men hvad et Medlem saaledes personlig har ment, vedkommer os ikke her. Jeg mener, at ikke alle vare enige; i alt Fald foreligger der intet Bevis derfor, og Statsrevisorerne, som jo ere Medlemmer af Rigsdagen, fremdrage det jo ogsaa som et Tegn paa, at der ikke har været Enighed. — Den ærede Finansministers Bemærkninger om Vestindien har jeg intet at sige til. Den ærede Minister udtalte sig jo for Dnsfæligheden af og lod sinne igennem, at han har en alvorlig Vilje til at komme bort fra Underbalancen. Den tror jeg ogsaa vi maa komme bort fra, thi det gaar dog ikke an paa en Tid, da der er saa megen Trang i vort eget Land, at sende 1 Million om Aaret til Vestindien eller at beholde et Understud paa mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Million.

Ordføreren (Rump): Der er to enkelte Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Mindretal (Th. Nielsen) imod min Udtalelse, og som jeg ikke kan lade staa uimodsagte. — Med Hensyn til Rønne Skole sagde det ærede Mindretal, at jeg havde argumenteret fra, at der ikke var brugt mere end 2,000 Kr. Jeg tvivler paa, at jeg har sagt det, thi jeg vilde selv finde, at det er et uvæsentligt Moment. Nej, jeg støttede mig til, at der senere er fremkommet Billigelse fra Rigsdagens Side. Det ærede Medlem anførte, at det hidrørte fra Uagtsomhed fra Rigsdagens Side, at man havde overset, at det var kommet ind paa Finansloven. Ja, skal man ty til den Slags Argumenter, saa er man svag. Jeg kunde med samme Ret sige, at Statsrevisionen havde haadet med Hensyn til dette Punkt og med Hensyn til Kontorudgifterne ved Universitetet overset, at der er givet Godkendelse paa de følgende to Finanslove, eller henholde mig til, hvad Udenrigsministeren anførte om den Forhøjelse, der efter 1874 var stiftet af de mindre Udgifter i Forhold til Aarene til 1874. Det er egentlig Pointet. — Det var et ganske ejendommeligt Eksempel, det ærede Medlem benyttede om Vin og Brændevin; men jeg har intet imod at anvende det. Naar Karlen kommer hjem til Husbonden og siger, at han har købt Brændevin i Stedet for Vin, fordi han ikke kunde faa Vin, og Husbonden saa siger, at han er en Døsner, saa maa han finde sig deri; men naar Husbonden siger: Ja, naar vi ikke kunne faa Vin at købe, maa vi i Fremtiden bruge Brændevin, saa

vil Karlen finde, at det er en Godkendelse af hans Fejl.

Det andet Punkt angaar de mindre Udgifter under Udenrigsministeriet. Derom sagde det ærede Medlem, at det, jeg havde støttet mig paa, var, at selve de 2,000 Kr. ikke vare overfredne. Nej, jeg støttede mig paa, at Udgifterne, efter hvad der gennem en Praksis var vedtaget af Rigsdagen, den finanslovgivende Myndighed, vare holdte inden for den Ramme, som angik de mindre Udgifter, og at, naar man tidligere havde ladet det passere og intet indvendt imod, at der var brugt 600 Kr., saa kunde den Omstændighed, at man et enkelt Aar havde ladet sig nøje med 200 Kr., ikke berøve Ministeriet Ret til et andet Aar at bruge 400 Kr. Den højtærede Udenrigsminister har jo anført, at en Ekspeditionssekretær, som tidligere havde haft 400 Kr., i 1874 rykkede op til 600 Kr., og at dertil havde Rigsdagen intet at bemærke, thi ellers havde Statsrevisionen anført det. Men saa gaar det ikke an, naar noget saadant snart i en Menneftaalder har haft Rigsdagens Billigelse, og Statsrevisionen ingen Indvendinger har gjort, pludselig at sige til Regeringen: Sa, ganske vist er der brugt Penge til noget, som de kunde bruges til, og der er ikke brugt mere, men tværtimod mindre, end der kunde bruges, og det er hidtil passeret, men nu skal man fremtidig søge det godkendt ved en Anmærkning paa Tillægsbevillingsloven.

Govs: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger om nogle af de Punkter, der ere fremdragne i Udvalgsbetænkningen vedrørende Kultusministeriet paa den Tid, jeg havde at gøre dermed.

Min første Bemærkning skal gælde Mindretallets Udtalelse angaaende den forandrede Tekst med Hensyn til de 2,000 Kr., der anvendes til Rønne lærde Skole. Mindretallets trykte Udtalelse gaar ud paa, at det ikke kan erkende, „at Ministeriet har været berettiget til at forandre Tekstens Ordlyd under 11. b. (De lærde Skoler) saaledes, som det er stiftet i dette Tilfælde.“ Det vil altsaa sige, at Mindretallet mener, at Ministeriet skulde have fastholdt en gammel Tekst, der var fuldstændig meningsløs, efter at Loven af 1892 om Lønningsforholdene ved de lærde Skoler var fremkommen. Det forlanges altsaa, at Ministeriet ved Affattelsen af sit administrative Budget skulde have beholdt den Post, som ved den mellemkommende Lov var bleven fuldstændig meningsløs. Det er en Formalisme, som jeg tror, at selv Jurister, der ellers have Ord for at være Formalister, vansteligst skulde